

Dávajte si pozor na to, o čom snívate.

ZA HRANICE SNOV

REBECCA
YARROS

Ljndeni

Za hranice snov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Rebecca Yarros

Za hranice snov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZA HRANICE SNOV

ZA HRANICE SNOV

REBECCA YARROS

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

Ljndeni

Pre Brodyho, moje divoké srdce.

Si mojou čerešničkou na torte a tichým výdychom na konci dňa.

*Nášim najväčším pokladom z Fort Ruckeru nie sú strieborné
letecké krídla, si to ty, náš malý sivooký zázrak.*

Kapitola 1

SAM

Existujú pravidlá na schovávanie tampónov v kúpeľni nejakého chlapa? Ešte v takej príšernej usporiadanej kúpeľni? No, teraz už bola spolovice moja, takže nezostane nepoškvrnená dlho.

Niekoľkokrát som otvorila a zatvorila dvere na skrinke, ale tá ružová krabička stále vytrčala ako... no, žiarivá ružová krabička. Možno som na ne mala nájsť inú nádobu? *Naozaj polemizuješ o umiestnení tampónov?* Nechala som dvierka zatvorené a pomaly spätkovala od skrinky, akoby som v nej sfalšovala dôkazy alebo čo.

Moja taška s mejkapom ležala naľavo pri umývadle, ale na všetky moje krémy a prehnané množstvo produktov, ktoré som potrebovala na skrotenie svojich divokých kučier v južanskom vlhkom podnebí, mi nestačila moja časť skrinky a jeden čerstvo vypratý šuplík. Hej, priam to tu kričalo ženskosťou.

Srať na to, teraz tu žijem ja aj moje tampóny... už dvanásť hodín. Po špičkách som prešla chodbou do svojej izby, ktorá

má dvere priamo oproti môjmu novému spolubývajúcemu. Len preto, že ja som bola hore o trištvrte na sedem, nemusí byť aj on a rozhodne som nechcela pokaziť prvý dojem tým, že ho drzo zobudím.

„Vstávame!“ Ember mi s pokrikom rozrazila dvere s jednou rukou schovanou za chrbtom. Aj keď bola mojou najlepšou priateľkou, na túto dennú hodinu vyzerala príliš čulo, priam žiarila vďaka vplyvu alabamského slnka a aktivítam s priateľom, o ktorých som nechcela ani počuť. S týmto priateľom, Joshom, som teraz v podstate bývala, spolu s jeho najlepším kamošom Jaggerom a ďalším chlapom, ktorého meno som si nikdy nedokázala zapamätať. Traja chlapi. Jedna baba. Akože neviem, či môže byť niečo trápnejšie ako *toto*. Ember sa obzrela po mojich spolovice vybalených krabiciach. „Páni. Spala si vôbec?“

„Pár hodín.“ *Skoro vôbec*. „Ak sa nestíš, zobudíš ostatných.“

„Prosím ťa. Grayson prišiel domov niekedy v noci a všetci traja šli pol hodinu dozadu behať. Prečo myslíš, že som taká nábudená?“ Jej úsmev mi povedal oveľa viac, ako som chcela vedieť.

Grayson. Tak sa volá. „Už vyrazili? Musia byť nindžovia, nič som nepočula. A vy dvaja, tfuj. Akože. Neskutočné.“ *A závideniahodné.*

Zasmiala sa na mne a podala mi tašku, ktorú skrývala za chrbtom. „Vitaj v Alabame!“

„Žiješ v Tennessee.“

„Hej, ako čiastočná Alabamčanka... alebo čo, mám právo ťa privítať. Tak si to vezmi.“ Potriasla striebornou darčkovou taškou.

Zobrala som si ju, vyhodila z nej červený papier na hromadu prázdnych krabíc a vytiahla bordové tričko s veľkovým výstrihom, na ktorom bolo napísané TROY. Pery sa mi rozťahli do

úsmevu. „Je dokonalé, milujem ho!“ Tak dávno som sa necítila šťastne, že som ten pocit takmer nerozoznala.

„Nový začiatok. Nová škola. Nové tričko.“ Usmiala sa a objala ma. „Viem, že letná škola začína až o pár týždňov, ale zdalo sa mi, že sa to dnes hodí.“

Stisla som ju a potom ju pustila. „Ďakujem. Vážne. Keby si mi nepovedala, aby som si podala prihlášku na Troyskú univerzitu, alebo by mi Jagger neponúkol túto izbu, alebo by mi Josh nepomohol zbaliť všetok ten nábytok...“

„Na to sme tu. Och! Skoro som zabudla.“ Vytiahla z vrečka pyžama papier. „Heslo na Wi-Fi. Viem, že máš stretko s mamou cez Skype. Čas na kávu?“

„No jasné. Musíš sa vôbec pýtať?“

„Nikdy,“ odpovedala už z chodby.

Logo jablka na notebooku sa odrážalo v zrkadle na skrinke, keď som ho zapínala. Pripojila som sa na Wi-Fi. „Piloti. Samozrejme,“ zasmiala som sa popod fúzy a prihlásila sa na Skype s trojminútovým predstihom.

Už bola online.

Keď to zazvonilo, prijala som hovor. O pár sekúnd neskôr sa predomnou zjavila mamina tvár. S unaveným výrazom si rozopla maskáčový vrch, pod ktorým mala béžové tričko, a zaviesla ho na operadlo stoličky.

„Samantha, zlatko. Ako sa máš?“ spýtala sa s chabým úsmevom. Okrem fotky z mojich promócií na strednej boli jej steny v Afganistane holé.

„Dobre.“ Položila som notebook na komodu. „Spolovice vybalená. Čo ty?“

„Mala som dlhý deň, ale držím sa... Čo to máš, preboha, na sebe?“

Pozrela som dole a zase na ňu. „Um... pyžamo?“ Mala som outfity, pri ktorých by tieto boxerky a tielko vyzerali priam puritánsky.

„Nemôžeš nosiť také pyžamo, keď teraz žiješ s mužmi. Kúp si nejaké poriadne.“

„Alebo to môžem preskočiť a zohnať si rovno pás cudnosti, mami.“

Mala v očiach *ten* pohľad. „Neodvrávaj. Len si myslím, že by si mohla ukázať trochu menej holej kože a viac zdravého rozumu.“

„Áno, madam,“ spevavo som odpovedala.

„Samantha.“

Povzdychla som si. „Dnes pôjdem nakupovať, mami, ale celá táto tvoja teória je neskutočne zastaralá.“

„Urob to pre mňa, dobre? Už teraz sa mi príliš nepáči, že bývaš s chlapmi alebo že si šla na vysokú školu do zapadákov v Alabame.“

„No, táto škola ma prijala, na rozdiel od ďalších dvadsiatich, na ktoré som sa hlásila.“ Prstami som hladila strieborné písme-
ná na svojom novom tričku.

„A kto za to môže?“ vyštekla.

Uprela som na ňu pohľad. „Myslíš, že to neviem? Robím, čo môžem, aby som napravila, čo sa stalo. Dostala som sa na *poriadnu* výšku, ako si chcela, som samostatná a dnes si budem hľadať prácu. Nemôžem sa vrátiť a zmeniť, čo sa stalo minulý rok.“ *Keby som mohla, urobím to.* Neustále ma dusil závrtný pocit viny. „Ak sa mi podarí udržať si dobré známky, možno ma na jarný semester zoberú naspäť na Colorado.“ *Ak sa im dokážem postaviť.*

Zložila tvár do dlaní a vzdychla. „Prepáč. Neznášam predstavu, že si týmto prechádzaš a ja tam nie som.“

„Nepotrebujem, aby si ma zachránila, mami. Stačí, keď mi dáš trochu priestoru.“ Aj centimeter by postačil. Aspoň raz.

„Možno som ti od začiatku dala priveľa slobody.“ Nieкто jej zaklopal na dvere. „Ďalej,“ odpovedala a hneď sa vystrela. Už dávno som si uvedomila, že má dve osobnosti, je moja mama a...

„Plukovníčka Fitzgeraldová?“ Spoza dverí vykukla niečia hlava.

Hej, ona, plukovníčka Fitzgeraldová, druhé ja mojej mamy.

„Kapitán, rozprávam sa s dcérou, nepočká to?“ Jej tón jasne naznačoval, že počká.

„Nie, madam, mrzí ma to, ale nepočká.“

„Hneď som tam.“

Trochu som spustila plecيا.

Otočila sa ku mne s ľútostivým úsmevom. „Samantha...“

„Mrzí ťa to,“ dokončila som za ňu so silným úsmevom. „Ja viem, mami. Máš povinnosti. Zajtra o tomto čase? Možno by sme mohli prebrať ponuku predmetov?“

„To by asi šlo, zlatko. Som na teba hrdá, že si sa takto pozviechala. Musím ísť.“

„Ahoj.“ Zamávala som a klikla na malé červené tlačidlo, ktoré ukončilo náš hovor. Šla som sa z nej zblázniť, ale vždy sme mali len jedna druhú. Prešla si peklom, keď ma vychovávala a zároveň postupovala v armáde, pričom vždy vzhliadala k Marcelite Harrisovej, prvej afroamerickej generálmajorke. Mala som taký pocit, že ju prekoná a stane sa prvou generálporučičkou.

Pokiaľ jej nebudem stáť v ceste.

Cinkol mi e-mail, ktorý sa aktualizoval po dvadsiatich štyroch hodinách offline. Ignorovala som zľavové ponuky a zopár osobných správ, kým som nenarazila na správu s predmetom

Ako šlo stahovanie z adresy Apoole@gmail.com. Zvedavo som naň klikla a zhíkla.

NEZÁLEŽÍ NA TOM, KAM SA PREŠTAHUJEŠ. STÁLE SI KURVA.

E-mail som vymazala a zatvorila notebook, no srdce mi bilo ako šialené. Kam až musím zísť, aby som tomu ušla? Človek by si pomyslel, že po posledných devätnástich razoch prestanem otvárať e-maily z cudzích adries. Dokonca som si vytvorila novú adresu, ale potom sa začali objavovať aj na nej.

Nemyslela som na to, aspoň som sa snažila nemyslieť. Nový deň. Nový začiatok. Nová škola. Ako povedala Ember. Myslela by si to, aj keby vedela, čo som urobila? Nepovedala som o tom ani mame, hodila som to na zlé známky a nechala to tak. Niektoré veci boli príliš škaredé na to, aby som ich nechala vyplávať na povrch.

Vybrala som sa po studenej drevenej podlahe dole schodmi do kuchyne. Cez sklenené posúvacie dvere som videla, že bude pekný chladný deň, ale už som sa poučila, že v máji v Alabame neexistuje chlad. Už teraz bolo teplo a bude to čoraz horšie.

Po káve ani chýru, ani slychu, ani po Ember, ale našla som lístoček: *Chalanom, samozrejme, došla káva. Skočím ju kúpiť, hneď som späť. Dúfam, že ste si s mamou dobre pokecali.*

Ako na zavolanie mi začalo bŕšiť v hlave, akoby vedela, že som jej odoprela kofeín, od ktorého je tak hrozne závislá. Pošúchala som si čelo a pomaly otvárala dvierka skriniek, aby som zistila, kde čo je.

V kuchyni bol rovnaký poriadok, ako bol v kúpeľni, než som sa prísťahovala, všetko malo svoje presné miesto. Nepamätala som si, že by Josh alebo Jagger boli takí poriadku-

milovní. Otvorila som vrchnú skrinku vedľa drezu, kde som zbadala šálky na kávu, a o dve poličky vyššie krabicu kávových kapsúl.

„Sladké vykúpenie,“ zamrmmlala som a postavila sa na špičky, ale sotva som dočiahla na spodok poličky. Doriti. Nedočiahla som na ne. Pritiahla som si stoličku a otočila ju chrbtom k linke. Prečo mali skrinky až po strop? Čo čakali, že im príde odložiť riady Kobe Bryant?

Dobre, nebolo to tak vysoko. To dokážem. Po jednom kole som si kľakla na žulovú dosku a natiahla prsty, ale stále som na kávu nedočiahla. Posunula som odkvapkávač, na ktorom sa sušili nejaké šálky, a opatrne som sa postavila zvierajúc strednú dosku skriniek tak pevne, že mi zostali otlaky na koži.

Jednou rukou som sa držala skrinky ako o život a druhou som sa načahovala, kým som nedržala krabicu. „Mám to!“ *Ha! Čum na to, Kobe.*

„Čo si, do pekla, myslíš, že robíš?“

Poskočila som, ale udržala som rovnováhu. *Dobré dievča.* „Čo asi, robím si kávu.“ Stál vedľa mňa, kvapkal z neho pot a masívne holé ruky mal prekrížené na ešte väčšej hrudi. Dobrý Bože. Čo tento chlap robil? Pred raňajkami vzpierať kravy a potom ich žral? Kým som očami prešla po vytvarovaných líniiach jeho lesklých svalov až k tvári, točila sa mi hlava. Asi by pomohlo, keby som sa nadýchla.

Jeho sánka bola rovnako ostrá ako jeho slová a tie pery... no, keby neboli skrútené, akoby zjedol citrón, určite by ma takisto opantali. Nos mal rovnako rovný ako chrbtovú kosť, ale jeho oči... Podozrivo ich prižmúril a ich bridlicovosivá farba mi vyrazila dych. Nikdy som nevidela oči takej farby, také hypnotizujúce, také vážne.

Zamával si rukou pred tvárou a pokrútil hlavou. Kurník. Rozprával, kým som ho očumovala. „Prisahám, že mu takú vrazím, že sa nespamätá. Pozri, neviem, kto si, ale viem, že sem nepatríš.“

„Čo?“ Urobila som krok dozadu k odkvapkávaču.

„Ktorý to bol? Lebo *obaja* majú priateľky. Skvelé baby, ktoré si nezaslúžia tvoje sračky, takže, *ktorý to bol?*“

Na obrovskom krku mu vystupovali žily.

„Netuším, o čom hovoríš.“ Bol sexy, ale možno trochu psycho?

„Jagger alebo Josh? Ktorý si ťa priviedol?“

Zamračila som sa. „Asi *obaja*?“ Niečo mi tu nesedelo.

„Spíš s obidvomi?“ Jeho hlas sa odrážal od kachličiek a vrazil mi šíp do srdca.

„Stojíš v mojej kuchyni takmer nahá o siedmej ráno.“ *Mojej kuchyni*, tie oči... to musel byť Grayson. Do riti, nemohol si Josh nájsť škaredých kamošov? Jeho pohľad ma pálil na koži, no potom zatvoril oči a zhlboka sa nadýchol. „Mohla by si sa aspoň obliecť. Ber ohľad na ľudí, ktorí tu bývajú.“

Líca mi zaliala červeň. Vďakabohu, že to na mojej pokožke nebolo vidno. „Hej. Napríklad na mňa!“ Sťahovalo mi hrdlo.

„Čo...“

„Prečo si si vyvodil, že s nimi spím? Pretože som dievča vo vašej kuchyni v nedeľu ráno? Niečo ti poviem, je mi jedno, že si myslíš, aký si sexy...“ Kývala som prstom, pustila som pritom skrinku a urobila od neho ďalší krok. „Nemáš právo robiť si o mne domnienky!“

„Hej, Grayson...“ zvolal Jagger a ja som sa k nemu otočila, keď vošiel do kuchyne.

Zhikla som, pretože som sa pošmykla na kaluži vody a začala som padať. Narazila som kolenom do kamennej dosky a ťahalo ma to k zemi... a na Graysona. Bez slova ma chytil, pritiahol si

ma k hrudi s jednou rukou pod mojimi kolenami a druhou na chrbte. Pozerali sme si do očí a namiesto zapálenia a hnevu som cítila len pálenie a... nie tak celkom hnev. *Nie. Neopovúž sa.*

Nadvihol jedno tmavé, dokonalé obočie.

„Čo?“ vyštekla som v záchvate sebazáchovy. „Ak čakáš vďaku, nedočkáš sa jej. Hlavne potom, čo si ma v podstate nazval štetkou.“

„To slovo som nepoužil!“ Padla mu sánka. Hej. Mala som pravdu. Jeho pery boli plné, jemné a príliš blízko mojich.

Jagger sa zasmial. „No, som rád, že ste sa zoznámili.“

„O čom to hovoríš?“ odvrkol Grayson, ktorého hlas mi zavibroval v celom tele.

„Rád by vedel, čo robím u vás doma a s ktorým z vás spávam,“ zavrčala som.

Jagger si odhryzol z jablka, prehltol a potom sa neskutočne šibalsky usmial. „Spávaš? Panebože. Nie. Grayson, toto je Sam, naša nová spolubývajúca.“

Ešteže som na to bola pripravená, pretože Grayson ma odrazu pustil.

„Sam je chlap,“ povedal pomaly.

„To teda rozhodne nie som.“ Pomohol mi získať rovnováhu rukami na mojich bokoch, potom takmer zutekal na druhú stranu stola, akoby sa proti mne musel brániť stoličkou. Čo. Do. Riti.

„Očividne,“ odvetil s veľkými vystrašenými striebornými očami.

„Prečo ťa to prekvapilo?“ Odfúkla som si z očí prameň vlasov. *Bože.* Čo ak ma tu nechce? Dovolí mi Jagger zostať?

„Nikdy si nepovedal, že Sam je dievča,“ obvinil Jaggera.

Jagger prežúval ďalšie sústo. „Človeče, Sam vždy bola dievča. Povedal si, že s tým súhlasíš.“

Grayson vytasil mobil a niečo hľadal. „Nie. Prečítam vám to. Počuj, môže sa do tej zvyšnej izby nastáhovať Sam? Poznáme sa ešte z Colorada, Joshovi to neprekáža.“

Preniesla som svoje cenné kapsuly kávy ku kávovaru. Ak mám znášať tieto chujoviny, rozhodne budem potrebovať kávu. „Hej, ja som Sam, celým menom *Samantha*, kamoška z Colorada.“

„A dievča.“

S úškrnom som naklonila hlavu. „Zrejme.“

„Nespávaš ani s jedným z nich.“

„Nie.“

„A ja som práve...“ Zatvoril tie úžasné oči a než ich znova otvoril, zhlboka sa nadýchol. „Samantha, neskutočne ma mrzí, čo som svojimi slovami naznačil.“

Ale, pozrime sa, on sa vie ospra...

„Ale ak by si na seba mohla niečo hodiť, to by bolo super.“

Tak toľko k tej chrbtovej kosti. Kývol hlavou, pevne zovrel tie krásne pery a zavelil na ústup k vchodovým dverám s nejakými kecami o fitku.

„Čo s ním, do riti, je?“

Jaggerov úškrn už prerástol do plného pobavenia. „Netuším, ale bývam s ním už takmer rok a ešte som ho nikdy nevidel takého rozhodného. Do toho, Sam.“

„To nebol kompliment.“ Nasypala som si do horúcej šálky kávy cukor. „Musím skočiť kúpiť med a, prosím, povedz mi, že máte smotanu.“

„Ember tu býva každý druhý víkend,“ odvetil, prešiel okolo mňa k chladničke a podal mi fľašu smotany s príchutou amaretta.

„Ďakujem Bohu za maličkosti.“

„Sladké a blondavé,“ poznamenal a žmurkol na mňa. „Také ženy mám rád. Ozaj, včera ti prišiel list, nechal som ho na skrinke v chodbe. Cít sa ako doma a vitaj v Alabame, Sam.“

Potľapkával ma po chrbte a nechal ma prejsť k vchodu, chlipkajúc kávu. Ako povedal, na leštenom dreve ležal list z Troyskej univerzity pre Samantha Fitzgeraldovú.

Jednou rukou som držala kávu a druhou som sa snažila otvoriť list, ale zasyčala som, keď som sa porezala na palci. Strčila som si ho do úst a kávu som položila, aby som list mohla voľnou rukou otvoriť. Zalieval ma sladký pocit. Toto bol môj čerstvý začiatok. Moja nádej.

„Vážená slečna Fitzgeraldová,“ začala som čítať nahlas. Potom som sa zastavila.

Nie. Nie. Nie.

Ako? Prijali ma. Sľúbili mi čistý záznam, že moje známky z minulého semestra nebudú rátať. Začala by som v podmienke a potom by ma oficiálne prijali, keď by som úspešne ukončila prvý semester.

„Sam?“ Predo mnou stála Ember s dvomi pohármi kávy. Ani som si nevšimla, že sa vrátila. „Si v poriadku?“

Neúspech bolel ako sviňa. Počkať, to bol môj palec. „Doriti.“ Zatlačila som na kožu, čím sa rana otvorila a skoro som sa zasmiala, keď som si všimla, že nekrváca. Keď niečo tak strašne bolí, malo by sa to aspoň nejako prejavíť.

Tak trochu ako posledného dva a pol roka, ktoré som premrhala na výške.

Netriasol sa mi hlas ani nemal žiaden tón. Bol rovnako otupený ako ja. „Po ďalšom preskúmaní vašich záznamov vám s poľutovaním oznamujeme, že vás nemôžeme prijať na Troyskú univerzitu.“

Nezáleží na tom, kam sa presťahuješ. Stále si kurva.

Kapitola 2

SAM

„Sam? Pusti ma.“ Ember zaklopala po stý raz.

„Chod' preč,“ odpovedala som s hlavou medzi kolenami a opretá o čelo postele. *Nádych. Výdych. To prejde. Musí.*

„To sa nestane,“ zakričala cez dvere. „Pusti ma dnu.“

Pustiť ju? Načo? Aby mohla byť svedkom toho, ako som si posrala život? Ďalšie odmietnutie od školy. Ďalšia stratená šanca. Bože, čo ak to bola moja *posledná*? Čo ak bolo po všetkom? S veľkým čiernym bodom v zázname ma nikto neprijme. Všetky starostlivo vypracované plány, sny... boli fuč. Znovu.

A možno som si to za to, čo som urobila, zaslúžila.

Prevrátilo mi žalúdok a v ústach sa mi nahromadili sliny.

Vyskočila som na nohy, rozrazila dvere a prebehla okolo Ember do kúpeľne. Pristála som kolenami na mäkkom koberčeku a naklonila sa nad záchod práve včas, aby som doň vyvrátila tú kávu, ktorú som vypila.

Ember mi odhrnula kučeru z tváre, kým ma napínalo, no tá bolesť sa nedala porovnať s tým, ako mi trhalo srdce na kúsky.

„Tu máš,“ zašepkala, keď som spláchla a podala mi pohár vody.

Prepláchla som si ústa a nespúšťala som oči z pohára.

„Preto si toľko schudla?“ spýtala sa, keď sme už spolu sedeli na zemi opreté chrbtom o vaňu.

„Neschudla...“ Umlčala ma pohľadom. „Prechádzam ťažkým obdobím,“ dokončila som.

„Si moja najlepšia kamoška už od trinástich, Sam. Chcem ti pomôcť.“ Siahla po mojej ruke a stisla mi prsty.

Tá irónia bola takmer smiešna. Nepovedala som to ani svojej najlepšej kamarátke a ona sa mi zúfalo snažila pomôcť. Ale keby to vedela? Nie. Ember by to nikdy nepochopila. Plánovala si každý detail svojho života a mala pod kontrolou každú situáciu, v ktorej sa ocitla. Ember musela všetko napraviť.

Ja som všetko kazila, v každom zmysle slova.

Priložila som na stenu, ktorú som medzi nami stavala, ďalšiu tehlu a prinútila sa usmiať. „Nič s tým nenarobíš, Ember, naozaj. S týmto sa musím popasovať sama.“

„Čo budeš robiť? Chceš sa vrátiť do Nashvillu? Môžeš u mňa zostať, kým sa mama vráti.“

To ma pojeb, čo poviem mame? Žalúdok som mala ako na vode, snažila som sa predýchať nevoľnosť, pripomenúť svojmu telu, že toto už máme za sebou, ďakujem.

Dá mi prednášku. Bude ma súdiť. Bude sklamaná. A keby sa dozvedela pravdu? Povedala by: „Ja som ti to hovorila.“ A mala by pravdu.

Môžem to kašľať.

„Nie. Zostanem,“ povedala som oveľa presvedčivejšie, ako som sa cítila. „Zostanem, kde som.“ *Snažíš sa presvedčiť Ember alebo seba?*

„Dobre?“ Naklonila hlavu na stranu.

„Nájdem si prácu, v lete budem pracovať a ďalej si podávať prihlášky na školy.“ *A dostávať odmietavé listy.*

„Dobre.“

„Je tu veľa miest, kde sa môžem uchádzať o prácu, a možno budem mať väčšiu šancu dostať sa späť na dobrú školu, ak budem mať dobré pracovné referencie.“ Rozprávala som čím ďalej, tým rýchlejšie, akoby mi mozog zvracal, lebo žalúdok nemohol.

„Dobre.“ Pomaly prikývla.

„Tak. To znie ako dobrý plán. Práca. Prihlášky na školy. Prijatie. Získam späť svoj život.“

„Dobre...“

„Mohla by si prestať hovoriť *dobre*?“ Vyštekla som. „Nie je to dobré. Je to na hovno, ale lepšie to teraz nebude a neurobila som si to naschvál, jasné?“ Zostať tu? Šibe mi? *Nevrátim sa k mame s chvostom medzi nohami.*

Ember si povzdychla. „Ľudia vyle...“ Vypleštila oči. „Kurník. Chcela som povedať, že ľudia často odchádzajú zo školy. Nie je to koniec sveta.“

Prevrátila som oči. „Vyletia. Môžeš to povedať. Vyletela som zo školy. Hups, dva a pol roka môjho života vyletelo von oknom.“ Zaklonila som hlavu a buchla do posuvných sprchových dverí.

Rozhostilo sa medzi nami ticho, ktoré mi bolo viac nepríjemné ako kachličky, vďaka ktorým som si už necítila zadok.

„Môžeš sa mi zveriť, Sam. Nerobí ti dobre, keď to v sebe dusíš.“

Pretrhla sa posledná niť, ktorá ma spájala s mojou slušnosťou a zdravým rozumom. „Nie, nemôžem. Pretože si tam *nebola*. Odišla si. Bola si moja najlepšia priateľka a kvôli Riley si sa prihlásila na Boulder a odišla. A to bolo v poriadku, pretože som sa tešila s tebou a chcela som zostať v Springs. Ale potom si mi prestala volať, aj keď viem, že to nebolo naschvál, bola si... zaneprázdnená. Nemôžeš tvrdiť, že nás tá vzdialenosť neovplyvnila.“

Sklopila zrak na svoje ruky. „Strašne ma to mrzí. Pohltil ma život v Boulderi. Nechcela som, aby sme sa odcudzili. Proste sa to stalo.“

„Ja viem. To sa kamošom zo strednej stáva, len som si nemyslela, že sa to môže stať aj nám. A potom tvoj otec zomrel...“ Došli mi slová.

„A ty si ma bez slova prijala a dala naspäť dokopy.“

Pokrútila som hlavou. „To som tým nechcela povedať... Nie. Si moja najlepšia priateľka a v podstate ako sestra. Keď som s tebou počas maminej poslednej misie rok žila, naozaj sme boli sestry. Samozrejme, že som tu bola pre teba, keď sa ti zrútil svet. Nechcela som ťa nechať, aby si si tým prešla sama. Keď sme spolu, preskočíme to, čo nám ušlo, a vrátíme sa k tomu, aké sme boli, ale ty si opäť odišla. Dostala si sa na Vanderbilt, za čo som na teba hrdá, ale nebola si *tam*, nevidela si...“ Zhlboka som sa nadýchla. „Niečo sa stalo. Robila som zlé veci.“ V hrdle mi navrela hrča. „Urobila som zlé rozhodnutia a to je na mne.“

„Chceš o tom hovoriť?“ ponúkla sa.

„Radšej sa osprchujem.“ Vyčarila som falošný úsmev a odmietla jej ponuku. „Musím predsa vyzerieť k svetu, aby som dostala prácu, nie?“

Postavila sa a sklopila oči k zemi. „Rozhodne. Pozriem na nete nejaké inzeráty.“

Ember musí všetko vyriešiť. „Nie, zlato. Veď sa s Joshom takmer nevidate. Choď za ním. O chvíľu vypadnem.“

„Si si istá?“

„Úplne.“

Stisla mi ruku a nechala ma osprchovať sa. Zadržala som slzy, kým som nestála nahá pod prúdom horúcej vody. Potom som im dovolila tiecť a otriasala som sa vzlykmi vo vode, ktorá mi takmer spálila pokožku.

Nezáležalo na tom, ako dlho som sa drhla, nedokázala som ho odstrániť zo seba ani zo svojho života.

Dopriala som si tie chvíle a dovolila som si vstrebať posratosť tejto situácie a zmierovala som sa s tým, o čo som prišla. „Jediná konštanta je zmena.“ To vždy hovorila mama, zvyčajne pokračujúc slovami: „A teraz to musíš prijať. Máš dosť práce.“

Ale možno by sa tá práca mohla začať až zajtra, pretože dnes som chcela iba zabudnúť.

Kapitola 3

GRAYSON

Sam bola dievča. *Samantha*.

Oprava. Nie dievča, žena, a, doriti, nielenže bola krásna, ja som si to *všimol*. Nie ako pri Paisley alebo Ember, tentokrát sa moje telo prebralo a stálo v pozore.

Vyliezla na kuchynskú linku, jej neskutočný zadok jej takmer vytrčal z tých drobných pyžamových šortiek, samé krivky a pokožka, ktorá pripomínala teplý med. Možno chutila – *Tak to teda nie!*

Vyšiel som zo sprchy a dvere sa za mnou zasunuli. Chytil som sa skrinky a poriadne som na seba zazeral v zrkadle. „Spamätaj sa. Je to tvoja spolubývajúca.“ *Neklam. Je to žena. Žena, ktorá ťa priťahuje.*

Nebolo to prvý raz, čo ma priťahovala iná žena ako Grace, ale po prvý raz som sa musel fyzicky zadržať, aby som s tým niečo neurobil. *Vybýbaj sa jej*. To zvládnem. Veď som ju do obe-
da ani nevidel, nemôže to byť také ťažké.

Potom som sklopil zrak.

Bum. Zase žijem so štyrmi sestrami. Polovicu povrchu okolo môjho umývadla zabrala celá škála dievčenských vecí. Do riti. *Nášho* umývadla. Dobre, vyhýbanie možno nie je najlepšia stratégia. Ale nemám pätnásť, doriti, a vôbec, bol som s Grace. Nebolo to tak, že by sa mi to dievča skutočne páčilo, dokážem prekonať nepríjemnú chemickú príťažlivosť.

Musím sa k nej chovať ako k svojim sestrám. Presne. Sestra. To zvládnem. Ale žiadna z mojich sestier nevyzerala *takto*.

Dvere sa otvorili. „Och, prepáč!“ zapišťala s rukami plnými fľašiek. Koľko toho ešte mala? Jej neskutočne zelené oči, počkať, hnedé, nie, rozhodne zelené, si ma s iskrou prezerali a podľa toho, ako roztvorila pery, sa jej páčilo, čo videla.

Zaťal som zuby a odtrhol pohľad od lemu jej krátkeho županu, ktorý jej siahahal po stehná. Tento uterák sa... *Sestra. Predstav si sestru.* „Asi by sme sa mali naučiť klopať.“

Niekoľkokrát zažmurkala začervenanými očami – *prečo som si to doteraz nevyšimol?* – a vycúvala z kúpeľne. „Máš pravdu. Veľkú pravdu.“ Zatvorila za sebou dvere a začul som buchnutie približne z výšky jej hlavy.

Páni. Dúfam, že som ju nedohnal k slzám ja. Fakt parádny začiatok.

V nedeľu som sa nemusel holiť, takže som sa mohol pokojne obliecť a vypadnúť... lenže som si nezobral so sebou oblečenie. Zafučal som a počítal kachličky na strope, kým som nemal telo pod kontrolou. Zdalo sa, že Samantha nebola jediná, ktorá si potrebovala zvyknúť.

Chodba bola našťastie prázdna, takže som sa dostal do izby bez stretu alebo potreby vysvetliť, prečo teraz ja behám takmer nahý.

Oblečený, so športovým nápojom a šunkovým sendvičom som sa usadil pri kuchynskom stole s kartičkami na opakovanie núdzových postupov a obmedzení helikoptéry Apache a v hlave som sa skúšal obmedzenia tlaku paliva.

„Vieš, že hodiny s Apachom začínajú až budúci mesiac, že?“ spýtal sa Jagger, ktorý si vyberal z chladničky nápoj.

„Počul som, že na prvej hodine je test a za nedostatočnú známku ťa vyhodí.“ Otočil som kartičku.

„Opakujem, o mesiac.“

„Hej, no, nemôžeme sa všetci spoliehať na fotografickú pamäť. Niektorí z nás sa musia naozaj snažiť.“

Priložil si ruku na hrud'. „To zaboľelo. Okrem toho, pokiaľ ma pamäť neklame, na prvom mieste v prípravke si bol ty.“

„Mňa nerozptyľovala nejaká baba.“ *Doriti*. Zatvoril som oči a pokúsil som sa vrátiť čas o tridsať sekúnd. Dnes som si fakt sral do huby. Problém bol v tom, že moja úprimnosť často hraničila s urážkou. Robil som na tom. Napočítal som do troch a pozrel sa na neho, ako sa očakávajúco uškŕňa. „Niežeby za to Paisley nestála.“

Zasmial sa. „Skončil by som so školou, keby som za to dostal Paisley. Keď to už spomínaš, mal by si sa drviť. Porazím ťa.“ Posledné slovo natiahol ako filmový zloduch.

Otočil som ďalšiu kartičku. „Beriem ťa za slovo.“ Dostanem ho vo vzduchu. Jagger možno má navrch v akademickom prostredí, ale ja viem lietať lepšie ako vtáky. Ešteže som mal dokonalé inštinkty a reflexy, pretože som o svoje známky musel bojovať zubami-nechtami, čo mi neprekážalo. Láhke veci málokedy stáli za to.

Okrem toho, keby v armáde zistili, prečo to pre mňa bolo také ťažké... nedovolili by mi na helikoptéru už ani pozrieť.

Kartičky mi odsýpali a spolu s nimi sa posúvali aj ručičky na hodinách. Dvere sa niekoľkokrát otvorili a zatvorili, ale ja som od kartičiek vzhliadol, až keď sa dom vyprázdnil a môj mobil začal vyhrávať Pata Greena. Skončili sa štyri hodiny plánovaného učenia.

Vypol som budík, pozbieral kartičky a vrátil ich do krabičky, ktorú ukladám do skrinky nad šálky na kávu. Zabľúdil som očami ku krabičkám s kávou a srdce mi stislo v panike, keď som si predstavil, ako sa Samantha šmykla na linke. Rýchlo som svoju krabičku s kartičkami vymenil s kávou, aby na ňu dočiahla. Aj takto sa prispôsobujem.

Zazvonil mi mobil. Keď som zbadal, kto volá, stuhla mi krv v žilách.

„Miranda?“ zdvihol som.

„Ahoj, Gray.“ Jej jemný prízvuk z Outer Banks ma hneď vtiahol do Severnej Karolíny, akoby ma fyzicky popchla.

„Všetko v poriadku?“

„Jasné. Chcela som ti povedať novinu o bábätku. Čakáme dievčatko!“

„To je skvelé, Miranda. Zvyšok rodiny sa určite teší.“ Grace by bola nadšením bez seba, že bude mať neter.

„Všetci sú veľmi nadšení. Zastavíš sa, keď prídeš na narodky domov?“

Otvoril som ústa, ale nedokázal som klamať a nemal som to srdce jej povedať pravdu. Rozhostilo sa trápne ticho.

„Gray, stále patríš do rodiny.“

Snažil som sa prehltnúť hrču, ktorá mi navrela v hrdle. „Ja viem. Aj vy.“ Tiež som vedel, že som si to nezaslúžil.

„Dúfame, že sa nám podarí získať kmeňové bunky z jej pupočníkovej krvi.“

Drhol som fľak na linke, akoby som rovnako dokázal vymazať posledných päť rokov. „Hej, počul som, že sa to teraz robí.“

Zapípal mi čakajúci hovor a trochu zo mňa opadol stres. „Počuj, Miranda, volá mi mama. Musím ísť. Gratulujem k dievčatku, ozvem sa neskôr, dobre?“

„Pozdravím od teba Grace.“

„Povedz jej, že ju onedlho navštívim.“ O dva týždne.

Prepol som hovor, ťukol na reproduktor a položil mobil na linku, aby som mohol vybrať veci na večeru.

„Aha, už som si myslela, že si sa na mňa vykašľal,“ na konci vety som jasne počul mamin prízvuk.

„Meškám tri minúty, mami. To sa ani neráta. A vôbec, kedy som sa naposledy vykašľal na varenie nedeľnej večere?“

„Nikdy. Preto si môj obľúbený syn.“

Takmer som sa usmial. „Som tvoj jediný syn.“

„To ti zaručilo pozíciu v mojom srdci.“

„To je Gray?“ ozvala sa Mia v pozadí.

„Hej,“ odvetila jej mama.

„Ahoj, Mia,“ pozdravil som a začal som pripravovať kura.

„Dustin Marley ma pozval na ples!“ zapišťala.

„Dustin Marley má tak päť rokov, a ty tiež, keď sme tak pri tom,“ odvetil som a rozmýšľal, či budem musieť o pár týždňov, keď prídem domov, zakopať telo tínedžera. Osemnásťročné dievčatá by nemali chodiť na ples. Nikdy.

„Och, si trápny. Idem s Parker kupovať šaty. Chýbaš mi, Gray!“

„Povedz Parker, nech ti nevyberá nič nad kolená,“ kázal som. „Ona má síce dvadsaťjeden, ale ty nie.“

Mama sa rozosmiala. „Má pravdu. Tvoja sestra má hrozný vkus, Mia. Pošli mi fotku, než ti vôbec napadne niečo kúpiť.“

„Áno, mami,“ zatiahla a vytratila sa.

„Má osemnásť,“ vzdychol som pri krájaní kuraťa.

„To mi hovor. Váš otec už roky odháňa chlapcov. Vieš, že je jeho bábätko. Odkedy mu to povedala, leští si brokovnicu. Miešam strúhanku, ako si na tom ty?“

„Končím s posledným rezňom. Naposledy som ich nakrájal príliš nahrubo.“

„Neponáhľaj sa, nikto nemá rád suché kura. Rozmýšľala som, že by sme budúci týždeň mohli vyskúšať coq au vin?“

Umyl som si ruky a uvažoval nad tým. „Trvá to trochu dlhšie, ale podľa mňa by sa to dalo. Alebo by sme mohli skúsiť brownies?“

„Ten recept zo mňa nedostaneš, Grayson Masters.“

„Stálo to za pokus.“ Robila neskutočné brownies.

„Skúšaj ďalej. Možno keď prídeš na narodeniny domov, môžeme ich upiecť na párty...“

„Nie,“ odsekol som a ona sa prudko nadýchla. *Doriti*.

„Prepáč, mami, ale vieš, čo si myslím o oslavách.“

V pozadí prskal olej. Začala opekať obalené rezne. Zvýšil som teplotu na sporáku, ale nebol som veľmi pozadu.

„Ja viem, Grayson. Len som myslela, keď už prešlo päť rokov, možno sa niečo zmenilo.“

„Nezmenilo,“ snažil som sa odpovedať jemným tónom.

Bolo počuť len prskanie smažiaceho sa kuraťa. „Tak ti asi porozprávam, čo je nové.“

Začala s najnovšími správami, teda s tým, čo považovala za správy. V Nags Head v Severnej Karolíne bolo mimo sezóny všetko zaujímavé, ale po príchode turistov sa to upokojilo. Počúval som ju, zahĺbene, tisícristo kilometrov ďaleko, zatiaľ čo ona varila v kuchyni, ktorá bola o polovicu menšia od tejto, ale pre rovnaký počet ľudí.

„Čo nové na juhu?“

Poukladal som opečené rezne do zapekacej misky, zalial ich rajčinovou omáčkou a dokončil som večeru, kým som mame porozprával o úlohách, ktoré mi prideli, ale vynechal som všetko, čo sa týkalo leteckej školy.

„Počul si, že Miranda čaká dievčatko?“ nadhodila.

Na sekundu som zamrzol. „Volala mi.“

„Tess naozaj dúfa, že sa to s tými kmeňovými bunkami podarí.“

„Je to Graceina mama, samozrejme, že bude dúfať. Viem tiež, že neexistuje jediná klinická štúdia, na ktorú by spĺňala podmienky.“

Predstavil som si, ako mierne prižmúрила oči, keď si uvedomila, že ma zatlačila niekam, kam ma nemohla nasledovať. Zmenila tému. „Takže kedy prídeš na dlhšie ako na víkend?“

„Asi na Deň nezávislosti, ale nič nesľubujem.“ *Nespomínaj moje narodeniny.*

„Mal by si so sebou vziať nejakých priateľov,“ navrhla, keď som zakryl misku.

„Porozmýšľam nad tým.“ Hej. Asi na tridsať sekúnd.

„Walker!“ Jagger rozrazil vchodové dvere s výkrikom a mobilom pri uchu.

„Nie je tu,“ odpovedal som mu. „Počuj, mami, musím ísť.“ Tvár mi ovalil horúci vzduch z trúby, do ktorej som vložil misku a nastavil som budík na hodinu. „O týždeň o tom istom čase?“

„Coq au vin,“ súhlasila a pri predstave toho, ako sa usmieva, mi stislo srdce.

„Teším sa.“

„Doriti!“ Jagger zanaďoval a obaja sme ukončili svoj hovor. Ešteže tak, mama by ho s takým slovníkom do domu nepustila. „Volal si s ním?“

„Nie, s mamou.“

Nadvihol obočie. „Aha. Myslel som si, že si sa vyliahal zo šutra alebo čo.“

„Vtipné.“ Nemohol za to. Pre ich vlastné dobro som si ich pustil len tak blízko k telu, koľko bolo treba, viac nie. „Načo potrebuješ Walkera?“

„Nedvíha mi mobil.“ Skúsil to ešte raz, neprítomne kýval hlavou do rytmu zvonenia. „Stále nič. Vieš šoférovať s manuálom?“

Nadvihol som jedno obočie. „Čo myslíš?“

„Takto, potrebujem, aby si Samino auto odviezol domov.“ Mrkol za mňa na časovač trúby. „Máme viac než dosť času, kým sa tvoj cenný pokrm spáli.“

„Kde je Samino auto a prečo ho nemôže odviezť sama?“

Povzdychol si. „U Oscara.“ Miestny bar, kam chodia všetci kadeti. „Povolené množstvo promile za volantom prekročila tak pred hodinou.“

Kapitola 4

SAM

Cítila som sa, akoby som ožila. A opito.

To je fuk, bolo to super a rozhodne tisíckrát lepšie ako vyplakávať do vankúša o veciach, ktoré nemôžem zmeniť. Je jedno, čo robím, môj život definuje jedna sprostá chyba.

Chyba, ktorá sa zdala byť prvým racionálnym rozhodnutím môjho života a posrala mi ho viac ako všetko ostatné, čo som kedy urobila.

„Môžem ťa pozvať?“ spýtal sa ma trochu pekný chlapík, vtreľ sa do môjho rozmazaného zorného poľa a zahľadel sa mi do výstrihu. Za ním stál oveľa atraktívnejší muž, ale nepozeral sa na mňa a, úprimne, zaujímal ma iba alkohol.

„Áno!“ vycerila som naňho zuby a zatlačila som všetky zlé myšlienky tak hlboko, že som ich mohla utopiť v alkohole. „Tequila?“

Barmanka na mňa zdvihla obočie a ja som ju napodobnila. Čo? Ember pred niekoľkými hodinami vyrazila do Nashvillu

a ani si so mnou nevypila a ja som nepotrebovala, aby ma zase niekto strážil. Barmanka nado mnou pokrútila hlavou a položila pred mňa panáka so soľou a limetkou. Vrazila som ho do seba, vyžívala sa v pálení v krku a čakala na pocit otupenia, ktorý rýchlo nasledoval.

Mala som plné zuby pocitov. Nádeje. Skúšania.

„Aký je tvoj príbeh? Si miestna? Ešte som tu nevidel ani zďaleka takú peknú kočku.“

Pozrela som na jeho vyholenú hlavu, arogantný úsmev a prsteň West Pointu na ľavej ruke. „Nie, poručík, som prišelec a mimo tvoju ligu. Ale vďaka za frčana.“ Do riti. Asi sa mi motal jazyk viac, než som chcela.

„Môžeme niekoho zavolať, aby po teba prišiel?“ spýtal sa ten fešný, keď odtrhol oči od obrazovky, na ktorej bežal futbal.

„Vyzerám ako decko, ktoré potrebuje opatrovateľa?“ vyprskla som s blaženým pocitom, že sa mi hlava oddelila od tela.

„Rozhodne nie,“ odvetil ten priemerný chlap. „Nie s týmito krivkami.“

Fešák naňho zazrel. „Vyzeráš, že budeš potrebovať odvoz domov.“

„Ale nepotrebujem. Ďakujem.“ Domov. Akoby som nejaký mala. Nie, mám len zbierku domov blízko základní, kam nás mama presťahovala. Ale mala som Jaggerov dom. Kurník. Zobrala som si kľúče od domu? Nepridala som si ich na zväzok. Jagger nebude nadšený, ak ich stratím hneď v prvý deň.

„Bateman?“ spýtal sa fešák. Do riti, hovorila som nahlas.

„Poznáš ho?“

Zvláštne sa usmial. „Dá sa to tak povedať.“ Kývol barmanke a vyšiel von.

Dala som si ďalšieho panáka, po ktorom ma už varovali, že mi odmietnu naliať, a už sa mi v žilách rozlievali hlasné tóny *Pour Some Sugar on Me*. Áno, tanec je super. Zaryla som prsty do baru a snažila som sa vyštveráť na barovú stoličku.

„Doriti,“ zamrmľal chlapík. Bolo mi dosť jedno, že mi v tomto uhle asi sukňa nezakrývala zadok. „Potrebuješ pomoc?“ Zdvihol ruku a pomohol mi postaviť sa na bar.

Barmanka prevrátila oči a takmer mi ušlo, ako si kývla s fešákom, keď sa vrátil dnu, ale všimla som si to. To je jedno.

Kývala som sa do rytmu, nechala som sa ním unášať a na jeden-dva songy som na nič nemyslela. Tričko sa mi vyhrnulo nad pás, pretože som zdvihla ruky nad hlavu.

„Dobre, *divoká kočka*, čas zliezť dole.“ Jaggerov hlas ma rozsmial, a keď som sa pozrela dole, zbadala som jeho napoly pobavenú tvár.

„Čo? Netvár sa, že som ťa už párkrát nevidela opitého na bare.“

„Preto ti to nedám vyžrať, Sam.“ Pokrútil hlavou. „Ale o Graysonovi to povedať nemôžem.“

Stuhla som, akoby ma obľial ľadovou vodou. Grayson stál kúsok ďalej s palcami zastrčenými do vreckov a nečitateľným výrazom. Odmietala som sa hanbiť... nie?

„Podme,“ odvrkol Grayson.

Na tvári sa mi rozhostil šibalský úsmev. „Ak chceš, aby som šla, poď si po mňa.“ Taký upätý chuj sa za mnou rozhodne štve-rať nebude. Na brade mu poskočil sval a o sekundu už vyliezol na barovú stoličku a potom zabral celý bar. Bol obrovský. „Udrží ťa to vôbec?“

„Teraz.“

Zaspätkovala som, ale než som vôbec zdvihla nohu, priťahol si ma k sebe. „Nemusíme si zopakovať dnešné ráno.“

Zoskočil so mnou v náručí a sotva mnou zatriasol, keď pristál na nohách.

„Hotový King Kong.“

„Nebol môj nápad tam liezť.“ Stisol ma ešte pevnejšie a vyšiel dverami na nočný vzduch. „Dík, že si zavolať, Carter,“ kývol fešákovi. Teda, vedľa Graysona bol na chabom druhom mieste.

Vedľa neho asi každý vyzeral druhorado.

Jagger vyšiel za nami s mojou kabelkou, ktorú podal Graysonovi. „Čo? Nedokážem sa postarať o vlastnú kabelku?“ zachichotala som sa.

„Nepustím ťa ku kľúčom,“ zavrčal Grayson.

„Nepovedala som, že budem šoférovať,“ hádala som sa a snažila som sa mu vykrútiť. Zazeral na mňa, jeho ústa neskutočne blízko k mojim.

Otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, ale rozmyslel si to a znovu ich zatvoril. Odomkol moje auto a potom ma hodil na sedadlo spolujazdca.

„Väčšinou taká nie je,“ vysvetľoval Jagger, keď mi Grayson zabuchol dvere. „Zvládneš ju?“

Otvorila som dvere akurát včas, aby som počula Graysona povedať: „Hej, myslel som si, že oceníš, keď ti nezagrcá dodávku.“

„Amen.“

„Prestaňte o mne hovoriť, akoby som tu nebola.“

„Ver mi, princezná, všetci sme si tvojej prítomnosti vedomí,“ odvrkol Grayson a zase mi zabuchol dvere pred nosom.

Sadol si za môj volant a nadával na moju výšku, pretože sedadlu trvalo niekoľko cenných sekúnd posunúť sa dozadu.

„Možno ťa nemá rado ani moje auto,“ zamrmľala som.

Mrkol na mňa kútikom oka a pokrútil hlavou, ale zatvoril ústa a pootočil kľúčom.

„Strašný suchár.“ Snažila som sa tváriť čo najprisnejšie, ale pokazila som to chichotáním.

„Dobry Bože,“ zamrmal, naštartoval môj malý kabriolet a vyšiel z parkoviska.

Oprela som hlavu o sedadlo a sledovala som, ako mu tiká sval na sánke. Všetko na ňom, od očí až po ostrú čeľusť, bolo také prisne. „Nechceš mi dohovárať?“

„Nemám právo súdiť,“ odvetil a nespúšťal pri tom oči z cesty.

„Nič ma do toho nie je, to hovorí moja mama,“ povedala som hlasnejšie, ako som plánovala, a prstom som ho štuchla do ramena. Došlaka, kedy som zdvihla ruku? Stiahla som si ju naspäť na stehná. Ak budem sedieť úplne nehybne, možno si nevšimne, ako som sa spila.

„Tak nejak.“ Jeho odmietavý postoj a úsečný tón ma škreli viac, ako keby ma pokarhal.

„Povedal ti už niekto, že nie je slušné byť hrubý na svoju novú spolubývajúcu?“

Zaparkoval na príjazdovej ceste za Jaggerovým Defenderom a zazrel na mňa. „Povedal ti už niekto, že nie je slušné opitá tancovať na bare v nedeľu poobede?“ Hneď ako to dopovedal spustil plecia a privrel oči. „Bože, Samantha, nemyslel som...“

Otvorila som dvere a vypotácala sa von, ledva som sa zachytila o rám. „Tolko k tomu, že nesúdiš,“ vypálila som, zabuchla dvere a prešla do štádia opitosti chovania batolaťa. Zazrela som na jeho ponúkнутú ruku a pri vstupe do domu som sa skoro potkla na prahu.

„Prestaň!“ odsekla som, keď sa po mne Grayson načiahol. „Nie som bezmocná.“

Povzdych, s ktorým položil svoju kabelku na stolík na chodbe, určite počuli až na Floride. Počkať, on mal svoju kabelku?

Oprela som sa o operadlo gauča a zhlboka som dýchala, aby som utišila bzučanie v hlave. „Na.“ Jagger mi do ruky vopchal fľašku vody.

„Som v pohode,“ namietla som.

„Sam, sľúbil som, že ti to nebudem vyčítať, ale ak si v pohode, asi sa nebudeš opíjať v nedeľu o piatej poobede, ak nehrajú Superbowl. Čo sa deje?“

Prehltla som s pocitom, že mám jazyk ako z olova, a pozrela na Graysona, ktorý stál s rukami prekříženými na hrudi ako nejaká socha. Ako na povel začala pípať trúba a prešiel okolo mňa do kuchyne. „Páni, vonia to tu úžasne.“ Keď som si to už všimla, chcela som lízať vzduch.

„Grayson varí. Sústreď sa, Sam.“

„Klop, klop,“ ozvala sa Paisley od vchodových dverí. „Pripravený vyraziť na večeru?“

„Ahoj, Vtáčatko.“ Jagger sa na ňu usmial a jeho tvár sa rozžiarila ako vianočný stromček. Paisley ho objala okolo pásu a pobožkala. Vyžarovala z nich láska. To je všetko, čo som chcela. Lásku. Šancu niekomu patriť, svojho človeka. Pred dvomi mesiacmi jej operovali srdce, jazvy mala ešte ružové, ale neprekvapilo by ma, keby ju čoskoro požiadal o ruku.

„Ste takí sladkí, že sa mi chce grčať.“ Miestnosť sa mi trochu točila. „Alebo to bude tou tequilou.“

„Neskončil som, Sam. Čo sa s tebou deje?“ Jagger sa načiahol, aby mi otvoril vodu, ktorú som stále zvierala v ruke, a na dva hlty som ju vypila.

„Vyhodili ma zo školy.“

„Hej, preto si tu...“

Prevrátila som oči. Pred rokom by mi ani nenapadlo, že Jagger Bateman bude mať usporiadanejší život ako ja. „Nielen Colorado. Aj Troyská.“

„Veď ti ešte ani nezačali hodiny.“ Tlačil ďalej.

Môj smiech znel presne tak zničené a prázdno, ako som sa cítila. „Hej. To som ale špeciálny prípad.“

„To nemôžu urobiť.“

„Stiahli prijatie, Jagger. Je po všetkom.“ Zdvihla som zrak na stropný ventilátor, akoby ma mohol odviať do môjho vysneného života, alebo aspoň ďaleko odtiaľto. „Čo budem robiť?“ Pálili ma oči.

„Och, Sam,“ zašepkala Paisley.

„Prestahovala som sa sem, som vám s Joshom na obtiaž a...“ Mávla som rukou na kuchyňu, odkiaľ Grayson v tichosti sledoval, ako sa nervovo rúcam. „... aj jemu. Chopila som sa poslednej šance stovky kilometrov od domu. Ha, veď ani žiadny nemám, čo? Stále je preč a nikdy nezostaneme na jednom mieste tak dlho, aby sme niekde boli doma. Čo tu, do riti, robím? Nemám prácu, školu, rodinu ani víziu do budúcnosti.“ Stlačila som fľašu tak pevne, že sa celá dokrčila, a po líci mi stiekla slzy. „Čo budem robiť?“

Moja otázka zostala visieť vo vzduchu a pohlcovala všetky moje myšlienky, ozývalo sa len tikanie hodín na stene.

„Naješ sa,“ odpovedal Grayson z kuchyne a prelomil ticho rinčaním riadu, ktorý ukladal na veľký, vysoký, hranatý stôl. „Všetci sa najeme.“

„Um, my máme takú rodinnú akciu...“ ozval sa Jagger a mrkol na Paisley.

„Teraz sa deje *táto* rodinná akcia,“ dokončil Jagger.

„Čo som zmeškal?“ opýtal sa Josh, keď vošiel do obývačky, uterákom si súchal vlasy a hádzal pohľadom z Graysona na Jaggera.

„Ideme večerať. Teraz,“ Grayson nakázal. „Nedeľný večer. Rodinná večera. Žiadne výhovorky.“

Joshovo obočie vystrelilo až po strop. „Um. Okej? Odkeďdy...“

„Odteraz.“

Odšuchtali sme sa do kuchyne, Grayson mi naložil tanier kopcom kurčťa a cestovín a posadil ma za stôl vedľa seba. Keď sa všetci usadili, načiahla som sa po vidličku a skoro prevrátila svoj pohár vody. Grayson ho zachytil a posunul ho dosť ďaleko od môjho taniera, aby sa to už nestalo. „Ďakujem,“ zamrmala som, potom som sa sústredila na krájanie. Dvakrát sa mi šmykol nôž, než Grayson vzdychol.

Ukradol mi tanier, nakrájal mi všetko na malé kúsky a bez slova mi ho vrátil. Kútikom oka som po ňom pokukovala, ale vôbec mu na tvári nebolo vidno, čo si myslí.

Chalani sa pustili do reči, občas sa medzi nich primiešala Paisley so smiechom či odpoveďou, akoby sa nestalo nič divné. Nedali mi šancu cítiť sa trápne, ani po mojom výbuchu, ani opitostou, len ma medzi seba vtiahli, kým som sa uvoľnila a vytriezvela. *Páni*. To kura bolo fakt dobré. *Okej, možno som ešte trochu pripitá*.

„Za všetko sa ospravedlňujem,“ povedala som Graysonovi, keď mi po večeri bral tanier a ostatní traja už odišli. „Nebývam taká...“

„Opitá?“ dokončil, otočený mohutným chrbtom ku mne, kým nakladal umývačku.

Zahoreli mi líca. „Hej. Viem, že som len na obtiaž. Parádny prvý dojem, čo?“ Stuhol, niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol a otočil sa ku mne vo chvíli, keď som sa postavila. Stále bol nečitateľný, ale začínala som mať podozrenie, že to je jeho pri-

rodzený stav. „Pôjdem do postele a budem dúfať, že dnesok bol len zlý sen. Ďakujem, naozaj.“

„Samantha,“ zavolať, keď som prechádzala poza múrik oddeľujúci kuchyňu od obývačky.

„Áno?“

„Nie si na obtiaž. Možno trochu otravná, ale nie na obtiaž. Ak som sa žitím tu naučil jednu vec, tak to, že Josh a Jagger ťa prijímú ako rodinu. Síce je trochu dysfunkčná, ale stále je to rodina a teraz do nej patríš aj ty.“

Stretli sa nám pohľady a ja som zabudla dýchať. Sálala z neho intenzívna energia, opantala ma a ja som nevedela, či sa chcem priblížiť k tomu ohňu, ktorý ho poháňal, alebo poslúchnuť pud sebazáchovy, ktorý ma varoval pred popálením. Niežeby záležalo na tom, čo som si myslela. Hovoril o rodine a moja myseľ sa rozhodne neuberala smerom prístupným mládeži, skôr veľmi neslušným. *Nestrápní sa ešte viac ako doteraz.* Odvrátil zrak, prelomil čaro, ktoré nás v tej chvíli opantalo, a konečne som do seba nasala vzduch.

Rozhodne na ňom bolo niečo viac, ako som si zo začiatku myslela.

„Choď do postele, aby si mohla skoro vstať a dať sa dokopy, Sam. Všetci robíme chyby, ale ja ťa už zo žiadneho baru ťahať nebudem.“

Tak nič. Stále bol kretén.

Kapitola 5

GRAYSON

Tacos? Keď som sa v pondelok večer vrátil z fitka, ovalila ma ich vôňa, až som slintal. Jagger a Josh boli pridelení inde, obaja robili do noci, takže musela variť Samantha. Potvrdilo sa mi to, keď som z iPodu začul hrať Aliciu Keys. Sam s nami bývala už týždeň a napriek tomu, že sa nám doma takmer neustále krížili cesty, sa mi darilo na ňu nereagovať. Položil som tašku na zem a prešiel za roh do kuchyne, aby som jej povedal, že som doma.

Páni.

Pomaly sa hojdala do rytmu, miešala mäso prskajúce na panvici a ja som odrazu mal chuť na niečo iné. Jej kapsáčové šortky, ak ich tak vôbec bolo možné nazvať, jej dokonale tvarovali zadok a biele tielko dodávalo jej pokožke teplejší podtón, ktorý ma lákal pobožkať ju.

Ale niečo bolo iné... *Jej vlasy.* Už jej nesiahali po prsia. Ostrihala si ich do hladkého mikáda, ktoré by bolo podľa Mie „husté“.

Mysľou mi prebleskla absurdná predstava, ako ľahko by som sa k nej mohol pritísnuť, odhrnúť jej vlasy z tváre a prejsť perami po jemnej krivke jej krku. Potriasol som hlavou, aby som sa spamätal. „Ahoj,“ zamrmľal som, aby som ju nenaľakal.

Aj tak nadskočila.

„Och! Grayson!“ Keď sa otočila, zbadal som jej tesnú zásteru s nápisom „Pobozkaj kuchára“, ktorá bola dlhšia ako jej prekľate šortky. „Si doma!“

Jej slová ma zasiahli, naštrbili niečo v mojom vnútri, čo som zjavne neopevnil tak dobre, ako som si myslel. Jednoducho vyzerala chutnejšie ako jedlo na sporáku, tešila sa, že ma vidí, a... navarila mi. Voči tejto kombinácii som bol bezradný. „Hej.“ Odkasľal som si. „Navarila si?“

„Zjavne.“ Varechou ukázala na skrinku. „Vyber tanieri, môžem naberat’.“

„Vždy varím ja.“ *To sa nehovorí, ty debil.*

Nadvihla obočie. „Sťažuješ sa?“

Pokrútil som hlavou. Nemohla urobiť nejakú blbosť? Oveľa ľahšie som si udržiaval odstup, keď stála opitá na bare. Kým som si ju nepritiahol tými istými rukami, ktorými som sa ju snažil odstrčiť. Lenže vtedy padala, chlapi jej zízali priamo pod drobnú sukňu a mohol som ju buď stiahnuť dole, alebo začať bitku.

Tak som sa, prirodzene, vyštveral na pult ako správny, racionálne zmýšľajúci spolubývajúci. *Jasné, lebo Jagger sa tam hneď vrhol. To hovor vieš komu.*

„Dobre. Tak prestri.“

„Mal by som sa najskôr osprchovať.“ Ešte som bol celý spotený z fitka. Odkiaľ sa vo mne, dokelu, brala táto rozpačitosť?

Skĺzla po mne obdivným pohľadom. „Máš tak päť minút, než večera vychladne.“

Možno to bolo tým, že som si pustil úplne ľadovú vodu, ale osprchoval som sa rýchlejšie, ako keď som sa doma bil o sprchu so štyrmi sestrami. Dal som to za šesť minút.

Vytiahla z rúry placky, kým ja som upieral oči na skrinku, z ktorej som vyberal taniere, namiesto toho, aby som zízal na jej obľý zadok. Dobrý Bože. Osem dní s touto ženskou a už som sa menil na sexuchtivého úchyla. *Sestra. Správaj sa k nej ako k sestre.*

Lenže v tom bol malý háčik, nikdy som nechcel skočiť po jednej z mojich sestier. Tá príťažlivosť raz musí vyprchať, však? Sam si zastrčila vlasy za ucho.

„Pekný účes,“ opatrne som ju pochválil.

Hrala sa s končekmi vlasov. „Myslíš? Našla som jediný salón v celom Enterprise s voľným termínom. Proste...“

„Si potrebovala zmenu?“ dokončil som.

Nadvihla obočie.

„Moja mama,“ vysvetlil som. „Povedala mi, že ak si žena tak drasticky zmení účes, čaká buď komplimenty, alebo zmenu. Došlo mi, že asi nepotrebuješ komplimenty.“

„Ráno idem ďalej hľadať prácu. Všetci odo mňa chcú univerzitný titul, takže som si zatiaľ nič nenašla, ale nevzdala som to. Jeden známy mi povedal, že sa mám dať dokopy, takže niečo zoženiem. Čokoľvek.“ Jej úsmev mi zastavil srdce. Umrel som. V strede kuchyne.

Pripomenul som si, že musím dýchať, pomaly som nasal vzduch a stisol taniere v rukách. Takto mi srdce bilo len pri jednej jedinej žene v mojom živote. Vlastne teraz už pri dvoch.

„Iba dva?“

„Čo?“ Čítala mi myšlienky? Bol som taký čitateľný?

„Vybral si len dva taniere,“ ukázala na moje ruky.

„Walker a Bateman dnes končia neskoro.“ A boli sme sami.

„Čo robia? Vyučovanie vám začína až o niekoľko týždňov.“

„Aj tak musíme robiť. Naháňajú študákov vypustených v le-se, aby ich mohli mučiť.“ Zatvárila sa prekvapene, na čo som len pokrčil plecami. „Tréning. Len tréning.“ Tréning prežitia, úte-ku, odolnosti a vyhybania bol dosť nanič. Nezavídel som tým študentom.

Ledva som potlačil ston, keď sa zohla, aby z chladničky vybrala dva alkoholické mušty. Mohla by sa *prestať* zohýbať? „Dáme si?“

Pokrútil som hlavou, vzal si od nej ponúkaný mušt a vrátil ho do chladničky.

„Jasné, ty vlastne nepiješ,“ poznamenala a nabrala si plnku do tacos.

„Pijem,“ namietol som a pocítil som nával horúčavy z mies-ta, kde sa nám pri sporáku dotkli ruky. „Len sa pri pití držím pravidiel.“

Sadla si krížom oproti mne. „Pravidiel. Pri pití.“

Namiesto odpovede som sa zahryzol do taca a zastonal som nad jeho chuťou. „Páni.“

„Hej, mama zbožňuje mexickú kuchyňu. Nič iné mi tak dobre nejde, takže si na to nezvykaj. Tak, čo tie pravidlá?“ Hľadela na mňa s očakávaním. Keby sa pýtal Walker alebo Bateman, jednoducho by som tú otázku odignoroval, ale pod zeleno-orieškovými očami mala jasné kruhy a zračilo sa v nich niečo ako osamelosť. Vedel som až príliš dobre, aká vie byť osa-melosť sviňa.

„Nepijem mimo domu. Nikdy. Rozhodne nie, ak je šanca, že budem musieť niekam šoférovať. Nepijem, ak nikto iný ne-